

det ærede Medlem fra Kalundborg (N. Sørensen), at Norge har ikke tiltraadt Berner-Konventionen, og der er noget rigtig deri. Thi Norge har vel vedtaget en Lov, der gør det muligt at tiltræde Berner-Konventionen, men Stortinget har taget et Forbehold, idet det har erklæret, at man gif ud fra den Forudsætning, at der ikke vilde blive Tale om at tiltræde Berner-Konventionen, forinden Danmark gjorde det samme. Men der er en Ting, som det ærede Medlem ikke sagde, skønt han i Udvalget er bleven gjort opmærksom derpaa, og det er, at Norge ganske vist ikke i dette Øjeblik tiltræder selve Berner-Konventionen, men at det er i Stand til at slutte Traktater med alle de enkelte Stater, som ere Medlemmer af Berner-Konventionen, paa Grundlag af de samme Bestemmelser, som denne hviler paa, fordi disse Bestemmelser nu ogsaa findes i den norske Lov, og at det ikke blot er en Mulighed, men allerede er i fuld Gang, idet det, som jeg har gjort det ærede Medlem opmærksom paa under Udvalgsforhandlingerne, er mig bekendt, at Norge arbejder paa Separattraktater foreløbig haade med Frankrig og Tyskland, og jeg skulde tage meget fejl, om ikke Forhandlingerne om Traktaten med Frankrig meget snart nærmede sig sin Afslutning. Naar Forholdet er dette, ville de Herrer se, at den Trøst, at Norge ikke gaar ind paa Berner-Konventionen, er meget ringe; for naar det gaar ind paa særlige Konventioner med alle de enkelte Stater, der høre til Bernerunionen, med samme Indhold, bliver det det samme, som om de havde tiltraadt selve Berner-Konventionen. Det forekommer derfor mig, at vi i alt Fald burde sikkre os, at vi kunde være med, naar Norge gjorde alt dette, og altsaa vedtog en Lov, der gjorde det muligt at tiltræde Berner-Konventionen eller lignende særlige Traktater, overhovedet at gøre noget lignende, som vor Konkurrent paa dette Omraade, Norge, gør. Det tror jeg vil være forstandig Politik, at man ikke stiller sig selv ugunstigere end sin Konkurrent. Jeg har altsaa for min Del ment, at det, efter hvad der er sket i Norge, ikke kan hjælpe at fastholde Modstanden mod Danmarks Tiltrædelse af Berner-Konventionen, da alle de Betæneligheder, man muligt kan have der, dog hvile paa et meget løst Skøn, medens vi staa over for en Virkelighed, der vil blive i høj Grad farlig for os. Jeg har derfor frafaldet mine Betæneligheder og vil tiltræde det høje Ting at gøre det samme og stemme for Loven, saaledes som den nu foreligger. Jeg skal blot endnu gøre en enkelt Bemærkning, til det ærede

Medlem fra Kalundborg (N. Sørensen). Naar han argumenterede saaledes, at vore Forfattere understøttes tilstrækkeligt paa Finansloven, og at der derfor ingen Grund er til at give dem Bestyttelse mod at blive plyndrede af fremmede Oversættere, saa tror jeg, det er et meget farligt Argument fra Venstres Side, navnlig naar vi staa saaledes, som Folketinget staa for Tiden, at man gerne vil indskrænke Understøttelserne paa Finansloven til det mindst mulige. Hvis vi nemlig bruge den Argumentation, som det ærede Medlem brugte, erklære vi os i Virkeligheden villige til at understøtte vore Forfattere paa Finansloven og understøtte dem i en ganske anden Grad end tidligere, idet vi sige som saa: Vi ville ikke give jer Lov til at tjene de Penge, I selv kunne tjene derved, at I kunne faa Betaling, naar eders Værker blive oversatte, men vi ville holde Eder skadesløse igennem Understøttelser paa Finansloven. Men skulle vi til at tage Forfatterne paa Finansloven for at holde dem skadesløse, fordi vi ikke værne deres Ejendomsret mod fremmede Oversættere, kunne De være overbeviste om, at vi slippe ikke med de Beløb, der nu staa paa Finansloven, de ville blive meget bethdelig større. Dertil kommer, at det ikke er alle Forfattere, der ere komne paa Finansloven. Jeg er entg med det ærede Medlem fra Åsiens (Bernsen), der forleden talte om, at der er kommet for mange, men der er dog mange endnu, der ikke ere komne der. (Bernsen: De komme der nok!) Ja, de komme der ganske sikkert, hvis vi gaa ud fra den Betragtning, som det ærede Medlem fra Kalundborg gjorde gældende. Men jeg tror, vi netop ville kunne undgaa saadanne Understøttelser for Fremtiden, ved at henvise de gode Forfattere til Selvhjælp, ved at stille dem som alle andre Borgere, der skulle leve af deres Arbejde, og ved at give dem det fulde Udbytte af deres Arbejde i det mindste i 10 Aar. Nu siges der, og det sagde jo ogsaa det ærede Medlem fra Kalundborg: Ja, men Forfatterne have ikke selv fundet paa alt det, de skrive; det er til Dels noget, de have lært fra mange forskellige Sider eller noget, de ere blevne understøttede af Staten til at lære. Det er en højst mærkelig Betragtning. Saa skulde man altsaa kunne tage et Bord eller en Stol fra en Smedker, fordi han ikke selv havde frembragt Træet dertil! Det, der er Forfatternes Gøne, er netop at give Emnet en bestemt Form, det er deres Kunst, og det er denne bestemte Form, der skal beskyttes imod, at alle og enhver kunne løbe til, tilegne sig den og gøre sig Fordel deraf. Saa er